

Kirkeveien 7. Oslo
21 november 1936.

Min kjære Haakon,

hjertelig takk for ditt brev.

Du kan skjønne det var temmelig hardt slag for mig da du skrev at du ikke kunde komme. Jeg blev - du kjenner mig - faktisk ikke lite nedfor av det, deprimert som jeg var på forhånd. Mellem oss. Jeg er gla for ditt åpne brev og jeg bøier mig så helt for grunnene. Jeg forstår dig helt og fullt, og vilde formodentlig handlet på samme måten. Men du skjønner, det er en svekkelse av det ellers vel planlagte erkeologmøtet. Jeg skal dekke det fint, vær sikker, men hvadenten det ene eller det andre hender, kan ingen av oss hindre at det blir lagt merke til det. Vi har jo kombinert møtet med åpningen av Arkeologisk Selskap, - skal ha en liten fest om kvelden i Oldsaksamlingen med en del autoriteter. - Og for min egen personlige del, --- det blir ett av de tristeste øieblikk av savn jeg kan minnes. -

Jeg er helt enig i å ta op igjen skibskonservatoren, og er bare takknødig for din uttalelse. Og ennu mere kjærkomment er puffet angående registreringen. Jeg hadde satt den op på programmet og kan nu introdusere den med din uttalelse, som kommer inn helt fint. Udmerket.

Skuffet overikke å se dig i Kirkeveien 7 før jul, - et stort savn.

Alle hjertelige hilsener,
din hengivne ven
Anton.